

**N. J. Larsen:** Det glæder mig at høre det ærede Udvalgsmedlem slutte med, at han ikke havde Noget imod, at denne Sag blev grundigen overveiet i Udvalget, selv om Følgen skulde blive den, at man først ad Aare kunde faae et brugeligt Resultat. Jeg kan ikke negte, at, efter at jeg har hørt Forhandlingen om denne Sag med Opmærksomhed, er jeg bleven overordentlig betænkelig ved det foreliggende Lovforslag. Jeg er bleven enig med det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgkreds (Veth) i, at, som Lovforslaget nu ligger for, er det ikke antageligt. Jeg tror, det indeholder mange indgribende Spørgsmaal, som bør nærmere overveies og prøves, inden vi vedtage Loven. Jeg kan ikke lade mig berolige med, at det ærede Medlem fra Grø Brockenhuus-Schaal udtaler, at han ikke tror, at de Myndigheder, der er Tale om i Lovforslaget, ville gjøre nogen Uret. Jeg tvivler ikke om, at hvis det ærede Medlem skulde lede disse Foranstaltninger, vil der ikke ske nogen Uret, men naar vi skulle vedtage et Lovforslag, som giver Autoriteterne saa stor Myndighed, kunne vi ikke berolige os med, at vi ikke tro, der er nogen Fare; vi maa have saa megen Forvisning, som vi overhovedet kunne faae. Jeg skal nu ikke lægge den største Vægt paa, skjøndt jeg lægger megen Vægt derpaa, at de kommunale Raad blive stillede paa en høist eiendommelig Maade ved Lovforslaget. Naar der i § 1 staar, at de kommunale Bestyrelser ere pligtige til enten selv eller ved et Udvalg at bistaa de overordentlige Sundhedskommissioner og til efter deres Anordning og under deres Veiledning, at træffe de fornødne stedlige Foranstaltninger, vil det jo i Virkeligheden sige, at man reducerer de kommunale Raad til at være ligefrem saa at sige Tjenere, Redstaber, for disse Kommissioner, i hvilke Amtmanden, Distriktlægen og en af By- eller Amtsrådet valgt Mand sidde. Det er en ikke ganske værdig Stilling, man herved anviser Kommunalraadene, og allerede dette er tilstrækkeligt til at forlange en hyderlige Overveielse af Lovforslaget. Dertil kommer jo, at der, som det ærede Medlem fra Næstved, (Veth) udtalte, er lagt en overordentlig bevilgende Myndighed i disse Kommissioners Haand, en Myndighed saa stor, at de, som skulde betale, Intet have at sige til Foranstaltningerne. — de skulle betale, hvad der kræves af dem, — og saa kan det ikke være tilstrækkeligt, at vi sige, at vi ikke tro, at disse Kommissioner ville bruge flere Penge end nødvendigt. Vi give jo ikke Lov for gode Kommissioner og gode Mennesker, men overfor dem, der ville handle ilde. Men jeg lægger den største Vægt paa

Bestemmelserne i §§ 4 og 13. Efter § 4 kunne Kommissionerne kræve private Lokaler stillede til Disposition mod Erstatning til alle Vedkommende, og efter § 13 kunne de paabøde Beboerne af Leiligheder eller Huse at udslytte o. s. v. Naarlig efter § 4, synes jeg, stiller man enhver Eier af et Hus og Leieren vel med for Resten, fuldstændig værgeløs overfor disse Kommissioner. Naar man siger, at der skal ydes fuld Erstatning, tror jeg meget vel, at de ærede Medlemmer i Udvalget have villet give fuld Erstatning, men som Lovforslaget foreligger, er jeg overbevist om, at de Paagjældende ikke ville faae fuld Erstatning. Den Erstatning, de faae, vil være Erstatning for Uffavn af Lokalet, maaste kan der gives dem en rundelig Husleie, maaste ogsaa for Næringstab; men hvad jeg er vis paa, man ikke har tænkt paa at ville erstatte, er det Fremtidsstab, som kan følge af, at det vil være uhyre vanstelig at faae saadanne Lokaler leiede ud til Andre. Jeg tror ikke, det er gjørligt at fastslaa Erstatningsbeløb for saadanne Tab; thi man kan umulig se eller overstue, hvorledes det vil stille sig. Skulde man give en Regel for sliq Erstatning, tror jeg, man kom ind paa et fantastisk Grundlag, men det er for mig et Vidnesbyrd om, at selve Bestemmelsen ikke er heldig. Jeg tror ikke, man skulde gaa til at expropriere Brugen af disse Lokaler; men har man Brug for dem og vil man altsaa kaste sig over en privat Mand, synes jeg, man maatte stride til at expropriere Eiendomsretten og betale Vedkommende, hvad Eiendommen koster, saa kan det Offentlige jo bagefter forsøge at faae den solgt igjen. Resultateret der Tab af, at der Ingen vil bo i disse Lokaler, maa det Offentlige bære dette; men at kaste Byrden over paa Enkeltmand, synes jeg, ikke er ret. Hvad enten man er Høiere eller Venstremand, har man dog sin Eiendom, sit Hus, sin Bygning tjær, og derfor synes jeg, vi uden Henhyn til vort Standpunkt maa kunne enes om at kræve fuld Betyggelse for, at vi ikke for Eftertiden skulle prisgives til disse Kommissioner. Jeg skal ikke fremhæve andre Punkter, hvor jeg tror Lovforslaget trænger til Forbedring. For mig er det, jeg har fremhævet, tilstrækkeligt til, at jeg maa følge det ærede Medlem fra Næstved i, at Lovforslaget, som det foreligger, ikke er brugeligt. Nu vil jeg foreslaa, at det vises tilbage til Udvalget; men jeg vil opfordre det ærede Udvalg til at tage Sagen under fornøjet grundig Overveielse, og forsøge, om det er muligt at forandre paa en betryggende Maade de Punkter, der er anset over, og saa se, hvor langt man